

bestemmelse, som giver Hjemmel til at afholde Udgifterne til en saadan Udvidelse paa anden Maade, saa jeg kan ikke indse, at der i dette Tilfælde er Anledning til at rette nogen Bebrejdelse mod Københavns Biskop.

Men, som sagt, ud derfra kom det ærede Medlem Hr. Povlsen til en Omtale af den københavnske Kirkefond og Nødvendigheden — eller rettere sagt Ikke-Nødvendigheden — af at have flere Kirker her i København. Jeg skal i den Anledning udtale, at jeg mener, det er uheldigt, at Københavns Biskop er Formand for Kirkefondens Bestyrelse som, saa at sige, sat ind deri af Kirkeministeriet; thi saaledes er Forholdet jo i Virkeligheden, at det er ved en kirkeministeriel Resolution af 1898, han har faaet denne Stilling. Og jeg kan meddele det ærede Medlem og dette høje Ting, at der forhandles for Øjeblikket ikke blot om dette Spørgsmaal, men om Kirkefondens Stilling i Almindelighed imellem Kirkeministeriet og Kirkefondens Bestyrelse, og det ærede Medlem vil inden længe faa at se, hvad der kommer ud af disse Forhandlinger. Jeg haaber, at der kan komme større Klarhed over Forholdet mellem Kirkefonden og Folkekirken, saa at Kirkefonden maa vælge, om den vil være en rent frikirkelig Institution, eller den vil arbejde for Folkekirken alene, saaledes at dens Kirkebygninger faar en anden Stilling end den, de hidtil har haft. Forholdet mellem disse to, Kirkefonden og Folkekirken, er blevet vanskeliggjort ved den første Lov om Kirkers Bestyrelse, som blev vedtaget under Ministeriet Zahle, idet paa en Maade Kirkefondens Ejendomsret ved denne Lov fik en Slags Stadfæstelse.

Saa omtalte det ærede Medlem den Regnskabsaflæggelse og den Revision, som fandt Sted angaaende Kirkerne her i København paa Grundlag af de Oplysninger, som var fremskaffet under Striden om Kristkirkens Sakristier. Og jeg skal indrømme det ærede Medlem, at disse Regnskaber viste, at der var noget i Vejen; de Forhold, som det ærede Medlem omtalte, er af en saadan Art, at de ikke bør finde Sted i et forsvarligt Regnskab. Men det er jo ordnet saaledes, at det er ikke Kirkeministeriet, der foranstalter Revisionen, men Revisionen finder, som det ærede Medlem Hr. Povlsen ogsaa omtalte, Sted i Overtilsynet. Dette er forskelligt ved de forskellige Kirker; det er Magistraten i nogle Tilfælde, det er Overpræsidenten og Biskoppen i andre Tilfælde, det er Forsvarsministeriet for de militære Kirker, og

der næst er det jo Kirkefonden, som har særlige Bestemmelser. I det hele taget er Bestyrelsesforholdene, ogsaa hvad Regnskabsførelsen og Revisionen angaar, meget udviklede for de københavnske Kirkers Vedkommende, idet der er, saa vidt jeg ved, 4 eller 5 Led, det gaar igennem: først Menighedsraadet, dernæst Provstiudvalget, endvidere er der indført noget, som hedder Provstiudvalgenes Fællesudvalg, endelig Overtilsynet og til sidst Kirkeministeriet, som naturligvis kan forlange sig disse Forhold forelagt, naar det har Mistanke om, at noget uregelmæssigt eller uforsvarligt finder Sted. Men i Almindelighed standser det ved Overtilsynet.

Det er muligt, at det er heldigt at komme til en større Simplificering paa dette Omraade, saaledes at der bliver færre Mellemlid, og saaledes at det er Ministeriet, der foranstalter Revisionen; men en saadan Forandring kan kun ske ved Lovgivning. Disse Forhold undersøges, saa vidt jeg ved, ogsaa af den saakaldte Forenklingskommission, som er nedsat, saa vi maa afvente og se, om den stiller noget Forslag i saa Henseende, og derefter tage Stilling dertil.

Dermed haaber jeg, at jeg har gjort Rede for de forskellige Spørgsmaal, som er fremsat under Behandlingen af Kirkeministeriets Budget.

Povlsen: Jeg takker den højtærede Kirkeminister for de Oplysninger, der blev givet her; jeg glæder mig til, at Kirkefondens Stilling altsaa snart kan ventes endeligt ordnet; jeg tror, det vil være gavnligt, ikke mindst for det Arbejde, som Kirkefonden har Fortjeneste af at have gjort. Den højtærede Kirkeminister sagde, at Ordningen var blevet vanskeliggjort ved Loven om Kirkers Bestyrelse, som blev gennemført af min Kollega i Zahles Ministerium, Keiser-Nielsen. Den højtærede Kirkeminister udtalte, at derved var Kirkefondens Ejendomsret blevet bekræftet. Jeg kan ikke indrømme det. Kirkefondens Ejendomsret var jo slaaet fast; og jeg ved vel, at der i denne Lov om Kirkers Bestyrelse blev givet Kirkefonden en Begunstigelse med Hensyn til Bestyrelsen af Kirkefondens Kirker. Men siden den Tid har Kirkefonden gennemgaaet en saa stærk og rivende Udvikling, og dens hele Holdning har været af en saadan Art, at der er god Grund til at revidere den Begunstigelse, man en Gang gav den, netop ud fra det Syn, som var almindeligt, at Kirkefonden havde gjort et overordentlig fortjenstfuldt Arbejde. Jeg haaber ogsaa nu efter den højtærede Kirkeministers Udtalelse, at dette